

The Holy See

PAPIEŻ FRANCISZEK

**KATECHEZA OJCA ŚWIĘTEGO
PRZYGOTOWANA NA AUDIENCJĘ GENERALNĄ 26 LUTEGO 2025 R.**

Środa, 26 lutego 2025

[Multimedia]

Cykl katechez – Jubileusz 2025. Jezus Chrystus naszą nadzieją. I. Dzieciństwo Jezusa. 7. „*Moje oczy ujrzały Twoje zbawienie*” (Łk 2, 30). Ofiarowanie Jezusa w świątyni

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry!

Kontemplujemy dziś piękno „Jezusa Chrystusa, naszej nadziei” (1 Tm 1, 1) w tajemnicy Jego ofiarowania w świątyni.

W opisie dzieciństwa Jezusa, ewangelista Łukasz ukazuje nam posłuszeństwo Maryi i Józefa wobec Prawa Pańskiego i wszystkich jego przepisów. W rzeczywistości, w Izraelu nie było obowiązku przedstawiania dziecka w świątyni, ale ci, którzy żyli słuchaniem Słowa Pańskiego i pragnęli się do niego dostosować, uważali to za cenną praktykę. Tak uczyniła Anna, matka proroka Samuela, która była bezpłodna; Bóg wysłuchał jej modlitwy, a ona, gdy urodziła syna, przyprowadziła go do świątyni i na zawsze ofiarowała Panu (por. 1 Sm 1, 24-28).

Łukasz zatem opowiada o pierwszym akcie kultu Jezusa, celebrowanym w świętym mieście, Jerozolimie, która będzie celem Jego całej wędrownej posługi od momentu, gdy podejmie decyzję, by tam się udać (por. Łk 9, 51), zmierzając ku wypełnieniu swojej misji.

Maryja i Józef nie ograniczają się do wszczęcia Jezusa w historię rodziny, ludu, przymierza z Panem Bogiem. Oni troszczą się o Jego opiekę i wzrost, wprowadzając Go w atmosferę wiary i

kultu. I oni sami stopniowo wzrastają do zrozumienia powołania, które znacznie ich przerasta.

W świątyni, która jest „domem modlitwy” (Łk 19, 46), Duch Święty, mówi do serca starca: Symeona, członka świętego Ludu Bożego, przygotowanego do oczekiwania i nadziei, który żywi pragnienie spełnienia obietnic danych Izraelowi przez Boga za pośrednictwem proroków. Symeon wyczuwa w świątyni obecność Pomazańca Pańskiego, dostrzega światło jaśniejące pośród narodów pograżonych „w ciemności” (por. Iz 9, 1) i wychodzi na spotkanie tego Dziecięcia, które – jak prorokuje Izajasz – „narodziło się dla nas”, jest Synem, który „został nam dany”, „Księciem Pokoju” (Iz 9, 5). Symeon bierze w objęcia to Dzieciątko, które, małe i bezbronne, spoczywa w jego ramionach; ale to on sam, w rzeczywistości, odnajduje pocieszenie i pełnię swojego istnienia, tuląc Je do siebie. Wyraża to w kantyku pełnym wzruszającej wdzięczności, który w Kościele stał się modlitwą na zakończenie dnia:

„Teraz, o Panie, pozwól odejść swemu słudze w pokoju,

według słowa Twojego,

Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie,

któreś przygotował wobec wszystkich narodów:

Światło na oświecenie pogan

i chwałę ludu Twego, Izraela” (Łk 2, 29-32).

Symeon wyśpiewuje radość jako ten, kto zobaczył, kto rozpoznał i może przekazać innym spotkanie ze Zbawicielem Izraela i narodów. Jest świadkiem wiary, którą otrzymuje w darze i przekazuje innym; jest świadkiem nadziei, która nie zawodzi; jest świadkiem miłości Boga, która napędza radością i pokojem ludzkie serce. Przepelniony tym duchowym pocieszeniem, stary Symeon postrzega śmierć nie jako koniec, ale jako spełnienie, jako pełnię, oczekuje jej jako „siostry”, która nie unicestwia, lecz wprowadza w prawdziwe życie, którego już zasmakował, i w które wierzy.

Tego dnia, Symeon nie jest jedynym, który dostrzega zbawienie, które stało się ciałem w Dzieciątku Jezus. To samo dzieje się z Anną, ponad osiemdziesięcioletnią kobietą, wdową, całkowicie oddaną służbie w świątyni i poświęconą modlitwie. Na widok Dzieciątka Anna wysławia Boga Izraela, który właśnie w tym niemowlęciu odkupił swój lud, i opowiada o tym innym, hojnie rozpowszechniając słowo prorockie. W ten sposób, pieśń odkupienia dwojga starców wyzwala zapowiedź Jubileuszu dla całego ludu i dla świata. W Świątyni Jerozolimskiej na nowo rozpala się nadzieja w sercach, ponieważ wkroczył do niej Chrystus, nasza nadzieja.

Drodzy bracia i siostry, również my naśladowmy Symeona i Annę, tych „pielgrzymów nadziei”, którzy mają czyste oczy, zdolne widzieć poza tym, co zewnętrzne, którzy potrafią „wyczuć” obecność Boga w małości, którzy umieją przyjąć z radością nawiedzenie Boże i rozpać nadzieję w sercach braci i sióstr.